

Tôi Ra Ngõ Đứng Ngó

Năm Mới. Tôi ra ngõ...đứng ngó cây anh đào. Ngó người đi bên nhau, nói câu chào buổi sáng...

Tết Mỹ thật lãng mạn. Người nào mặt cũng vui. Cỏ dọc đường xanh tươi. Xe dọc đường lảng bóng...

Xe đi không tiếng động. Người đi chỉ tiếng chào. Mà dễ thương biết bao, lạ, quen, đều thân mến...

Tôi vẫy tay lưu luyến. Hoa đào bay. Tuyết bay...Trời không có nhiều mây, mặt trời hồng chi lạ...

Sáng đầu năm đẹp quá!
Tôi nói khi một mình.

*

Tôi về thời học sinh. Sáng đầu năm làm luận. Bài thơ tôi, ai chấm? Bài thơ! Ôi bài thơ...

Tôi về lại thời xưa...nhớ em thời Cổ Quận. Phan Thiết mùi nước mắt...ngào ngạt mùi Quê Hương!

Nói cho mình cảm thương mình người trai thời chiến...để hồn chim én liệng, gửi xác rừng tha ma...

Thơ Xuân mà xót xa! Chắc cô giáo sẽ giận, chéo áo dài buồn xoắn, tóc sợi dài gió bay...

Nhớ quá đi bàn tay cô giáo níu hành liểu...Cô giáo thật yếu điệu...trong văn của Khái Hưng...

Nhớ lại mấy câu thơ:

"Khứ niên kim nhật thử môn trung,
nhân diện đào hoa tương ánh hồng,
nhân diện bất tri hà xứ khứ? (*) Và thôi! Không nhớ thêm!

Hoa đào rơi thật êm. Con mắt nhòe sương khói...

Trần Văn Lệ